

रवि शाक्य, इखाछै, यल

ईसपं दस्कातगु बाएव

जगत सुन्दर मल

પિકાડા

મૂઃ છત્રકા જાહેર

ઢહાપાંગુ સંસ્કરણ ને. સ. ૧૦૩૬

નિકોગુ સંસ્કરણ ને. સ. ૧૦૪૨

लुप्तान्ति याना

यात

जिमिगु.....

नेपाल भाषाया प्यंग थां मध्ये छग थां स्व० मास्टर जगत सुन्दर मल्लजुया सकलन “इसपं दयकातगु बाखं” जिमि मुनासःया दकले न्हापांगु प्रकासने हयदुगुलि “मुनासः” तस्कं लयता अले गौरव तायाच्चवना । धात्थे जिमितला थ्व संकलनया सफूति इसप या बाखं जक मजुसे थुके वय्कया हे जीवन मुलाच्चंगु दु, नेपाल भाषाया इतिहास लुकु व्यन्याच्चंगु दु । नेपाल सम्बत् १०३५ ई चन्द्र शमशेर या उगु क्रूर शासनेन छं च्यूता मतसे मांभाय् या उत्थान लागि थ्व बाखं (संकलन) पिकनादीगु खः । राष्ट्रिय भाषा उत्थानया लागि मातृभाषात नं बिकास याय्मा धंगु पवित्र स्वच्छ बिचाया अख निरंकुस स्वच्छाचारी पक्ष्यपाती नितियात घयसुना वय्क मा० जगत सुन्दर मल्लजुयात गारथ्य कसाः यानादिल । तर वय्क गल्ले निरास जुया मदी, हरेश चाया मदी बरु कन ला छगू त्वाथ हना भाषाया इतिहासे लुखा चाय्का लेपू न्हाकादिल छपू स्वयं ले जुया ।

“मथां आख सयेकेसा मांड भाषां आखः ब्वडदिसं” ।
 वय्कया थ्व उक्ती लुमंकाली जिम्सं थौं थ्व सफू मचातय्त छेँ छेँ पतिकं
 राजमतीया मे हाली थें ब्वकैदुसा वय्कया ह्यग्सं सफल ज्वी, सुनानं
 ब्वत्यले मफयक हे नेपालभाषा च्वन्हुयानातुं वनी धैगु भलसां जिमिसं
 द्वितिय संस्करणे थ्व सफू गिदंका च्वना । थुके जिपि गुलित सफल
 छिकपिनिगु ल्हाती ख, अले इलं क्यनी ।

थ्व सफू पिकायेगुली मू कपी वियादीह्य हने बह्य बंकुन्ठ प्रसाद
 लाकौल, प्रेस सम्बन्धी ग्वाहाली यानादीह्य पासा मित्रमान, राजेन्द्रमान,
 अमर कृष्ण श्रेष्ठ अले नेपाल प्रेस यात दुनुगलं निसें सहर्ष धन्यवाद
 मब्यूसें च्वनेमफू ।

जय मां भाय्

१०९२ कौला थ्व

— मुनासः जः
 येँ

हशना

गुगु जाति या गुगु भाषा जुया चोन उगुहे भाषं
ज्ञान व्यू सा याकनं ज्ञान थुइका काइ अकिं सकसिया
थुकी भिन्न भाब लुया वइमखु । निवा भाषा वोने बले
आपालं याना छचौंले मदिगु जुया निंति मचातसें छचौंले
थोगु भाषा मचागु बखतए बोनेत थाकुनं चाचां
यन । हाकनं मचातएत थअगु भाष्यागु सफु थउकन्हे
मरु गुलिं सेनेगु लिपा लावन । यूरोपइगु वा मेगु पूर्व-
इगु भाषां थजू दको सिवे मागु ज्ञान हे ख । आपासिया
मेगु भाषा बोनेत मउका मरु गुलिं थअपिनिगु हे भाषे
मेमेपिं बुद्धि दुपिं जाति तएगु ज्ञान दुगु सफु दुसा आपा-
सित अनंपुइ, ई नं आपा सिंति वनी मखु ।

सअपिसं निवाभाषं सफु मचोगु कारण नागरि
आख व आ थउकन्हे मसीया निवा आख धका माने-
याना तअगु आख नं थो भाषेत बां लाका मजोंगुलि
ख । न्हापं इगु आख गुप्ताक्षर खसानं सुं मिथिला

देस्या पि बला बले अमिगु आखइत निवा आख याना
लि नं न्हाप पालि व छुं संस्कृत भति २ ज्याना चोंगुलि
आपा छयाना तराइ इगु भाषा नापं ज्याका बिया
लिनं आखं भाषा मजोन । थुकिं लिपा ज्ञानित आपा
दया वयालि भाषेत जोनिगु आख दएके मालिगु परि-
णाम खने दु ।

निवा भाषे ज्ञान बीगु त अगु सफु दूगुखः आ
आपा खने मदया वन । एनं राइट अनरेवल् जी० एम्०
निवालं पूर्व उत्तर इगु भाषं चोयातगु सफुली खअगू
थउकन्हे फुक ज्ञान दया चोंपिं जातितएगु मती लिसें
मिले जुया चोंगु बाखं छपु थो चिन्हंगु सफुली मलो
सानं कवे कना थकागु दू, व सकसिनं बांलाका थुइका
बोना हे दी ॥

पृथ्वीयागु भरडारं (धुकुती) बिद्यायागु दृष्टिया खँ

इश्वरं थो पृथ्वी संपूर्ण पदार्थं पूर्णयाना, न्ह्याकोहे
नष्ट यासानं फुंथेमजिकां देवता, मनुष्य, राक्षस, पशु,
पक्षि, कीट पतंग, थलजंतु, बनजन्तु, जलजन्तु आकास-
चारि वं सकल जीव श्रृष्टि याना थो सकल प्राणीत
आहार विहार गुलि मा थो फुकसिनं गुगु पदार्थ गुलि
गुलि इच्छा याइ व इच्छा माफिकं भोग याकेत गुगु जात-
एत गुगु शक्तिगुलिमा उलि सकल संयुक्त याना, ब्रंम्हांड
या संजु (पिला) देका, बुद्धिया तालं दोया, कर्तव्य या
ताचा देका, सतसंग यागु चक्काए हाना, वासना यागु
खिपतं चिना, धर्मयागु नकिली खाया, बिद्यायागु दृष्टि
खनेदेका तयातल । थो धर्मयागु न्याकी अधर्मितसें
खनिमखु, सतसंगया चक्काए हाना तअगु ताचा कुसंग
पिनिसं लिकाए फै मखु; कर्तव्ययागु ताचा अकर्तव्य, या,
अलासितसिं चाएके फै मखु; बुद्धि दोया तअगु ता
मूर्खतां चालि मखु, बिद्यायागु दृष्टि, जुगुलि, अबिद्या
बिद्या मसम्हसिं खनि मखु ।

गथे सकल वस्तु दुगु थासे मिखां मखं म्हसित छुं
 वस्तु कायेके छोएबले वं मागु वस्तु हये फै मखु उलटा
 वस्तु जक त्वाकब्बाक याना सेंकाबी, अथेथें बिद्या
 मसम्हसिं थ्व ब्रम्हांडया छुं सुख भोग याए फै मखु ।
 गुगुं बाखने अर्ति कना गुगुलिं मकं सें थकागु
 कारण मचातए बुद्धि मिहिन जुया थवं धका ख ।
 भाषा असुद्ध बा उत्तर, पूर्व व पछिम इगु भाषा
 दक्षिणइगु लिसें ज्यासानं क्षेमा याना दीमा ।

जे० एस्० एम्० निवा, क्वा

ईसपं दएकातगु बाखं

को व गोप

ल त्वने प्याचाया मुर्छा जुया सीथेंचोंम्ह को छम्ह
लँ दइलाधका स्वेतछग गोपलिक वोयावन ॥ व गोपए
छुं ल दुगु ख तर उकि व ल म्हो जुगुलिं क्वेवकोखं
न्ह्याँमंत ॥ वकोखं व गोप गोतुइकेत सोत तर व
गोतुइकेत थगु बलं न्ह्याएमंत ॥ अले गथेयाना ल तोने
नत्र सीनधका मती लुइका सोवले सतिले वं छुं
फिगचात खन व कोखं व फिगचात छगछग ल्ह्वना व
गोपे कुटुकल ॥ थुगु जुगुति यानालि ल दनावेव थगु
प्यास लंका वं ज्यान्बचेयाना वन ॥
गनभिगुज्यायाँए धइगुइच्छादत अनलँदुधकासीकि

मचा व गुखिचा

गुगुं काले छम्ह मचा फई वठां विंचायाना चोना
चोन व ख्यालं बेलंव्यो गुखिचा वल गुखिचा वल धका
हाहां यन ॥ थुगु हिसावं व हागुलीं वुइ चीं पिं मनुष्य
न थअगु ज्या तोता धाथेन गुखिचा वलखला धका
संकलें स्ववल; तर वक्को पतिहं अन गुखिचा वगु मखू
खालि व मचां ख्या यागु जक खना लज्या चाया ल्याहां
वन ॥ अमिसं ख्या यागु जक सी व अमित आहकनं
गुखिचा वलधका वमचां सतल धासानं अमिसं वइत
मदत वीइत वने हे मखु धका मती तल ॥ अंते छन्ह
गुखिचां छम्ह वहे वल ॥ वमचा तसकंग्याना गुखिचा
वल गुखिचा वल धका तसकं हाल तर सुनानं वहागु
सलेत वास्ता मत ॥ वगुखिचां फइत स्याना नेएत
न्हाप लाका व मचाइत निं स्याना बिल ॥

फस् खँ जक ल्हाना जुइ पिसं गुवलें छको खगु खँ
ल्हासानं अमिगु खें विश्वास सुनानं तइमखू ॥

मघत व ब्यांत

सुं मचत पुखुली लखे चक्रदाएका केका म्हेता चोना
चोन अमिसं थुकिया निति थपिनि फको बलं वाकुलि
कैका चोन थोकैक गुलि व पुखुली चोपि बिचरा ब्यां-
चात आपा लं सित अंते बाकि दुपि सीयावे सुराम्ह
ब्यांत मध्ये छम्हसिनं पुखुलिलं छचों पिकया कवे चोंगु
खँ धाल “अ चिकि धिपि भाजुपि दिनादिसं, जि
छिकपित बिति याए, छिकपीनि आम म्हितेगु ख्या
जिमिति जिवे दिना सीइगु जुया चोन ।”

सापुनिं व वयागु दुरु घअ

छन्हु छम्ह त्यासेम्ह सापुनीया थगु छचों ले दुरु
थल तया लें वना चोन “थो थले चोंगु दुरु मीवले छुं
दां दर्ई ॥ व दामं खे न्याना हे ॥ व खेजं नीम्हति
खाचात थोइ ॥ थो खाचात खा थीकेगु बखते लाकहे
मीत जीका बोलनी । अपि मियागु दामं जित जात्रा
स्वो वनेत वस न्याए, वाऊगु वस व परसी जित लोइ ।
वाउगुहे न्याए ॥ थो वसलं पुना जि जात्रा स्वो वने
अले अन दुपिसं जिन येया स्वोइ तर जि योथें चोंका
अमित स्वे हे मखु” धका हाहां वन ॥

लएतागु थो विचारे लगेजुया वं व मति लुयावगु
खँइत मीले याएत वं छचों संकल ॥ उगु बखते वयागु
दुरुथल कुतुवल ॥ व दुरु वाँएव खें, खाचात, वाऊगु
वस जात्राए मिजंतेत नकल् कया मय छुना केने धइगु
विचार स्मेत फुकं नास जुल ॥

खाचात खेजं मथो तले गोम्ह दइ धका नीमते
 खोला व म्हतुसिया बीचे ला तोफी धइगु बराबर भय
 दु ॥

खराही व वया पासापि

छम्ह खराहा इत भि व दया दु धका तम्हसीनं
सिल उकिं वइत बुइ चोपि पशुत स्ये पासा न्याला
तल । छन्हु सिकारी खिचातसें वइत खन ॥ अमिसं
वईत थपाचो संकस्त परे जुईका लित कि व अन्ते
आपा 'त्यानुचाल लँ सी चोना चोन ॥ अनलंहे सल
छम्ह वोबले व आपा ले ताल ॥ जित छंके गके ब्यू
अले सीकारी खिचातसें जिगु नां ताएका लुईके फई
मखू धका व खराहां सलइत धाल ॥

बिचरा खराहा ! छंत थे जुगु खना जि आपा
दुःख ताया तर न्ह्योने स्वो, छं फुक पासापि सतिले हे
दु धका झासका तया वया पासा जुया च्वोम्ह सलं व
खराहाईत धाल ॥ वं अले दोहोसा ईके मदत फोन ॥
जि छंत मदत बीगु ख तर जि सा दोहो बठां या
नाय जुया चोनाम्ह जुया निंति जि व वठां नाप वने
माल धका दोहो लं धाल । जिगु म्हे चोंगु सँ आपालं

खस्रो जुगुलिं जिके चोनेव छंत नोई धका जि ग्याना
 नायुस्य चोंगु तें द्रुम्ह अज फई दुखना धका लिपावम्ह
 दुगुं वइत धाल । तर व फइसं थ बमलागुलिं वईत
 कुबुइ मफु हाकनं सिकारी खिचातसें फईत नं खराहा-
 चा तेतनं नेत बाकि मत धका व फईसं वईत धाल ।
 व बिचराम्ह खराहा या चिकि धिम्ह बाछीचायीके
 जक भरोसा काएगु बाकी जुयावन । न्हापांवांपीं व
 बलापिं तह्लिपिसं हे छंत मदत मब्यू धासीली जि
 चिकि धिक बमला म्हिसें छंत गथे मदत बिई फई
 धका व बाछिचां धाल । उबले हे लाक सिकारी
 खिचा खने देक वल व बिचराम्ह खराहा ईत वया कर्म
 जुथे जुई धका तोता व बाछि बिसेवन । हाय, पासापिं
 धैपिं कस्ति हा थें खः सुखगु दिने अपिं बठां जुया
 मुना चों वई तर सूर्य्य देके सुपाचं तोपुइ बलेथें दुःख
 परेजुइव अपिं माआसा नं लुइहे मखु” धका व खराहां
 धाल ।

छं पासाइत दुख परे जुइ बले, विलं वयाए मते
 याकनं वयात मदत ब्यू ।

फ्याकाधों व अंगुर

छन्हु तानो खुन्हुं छम्ह फ्याकाधोलं पलखाले
गयाचोंगु अंगुरमाए छुं अंगुर खन । वं व काय्त तीन्हुल
तर वं तिन्हुया न्ह्या दएके मफुत । अकिं अले थगु न्ह्या
दको बलं तिन्हुल । तर एनं वं उकित न्ह्या देके मफुत,
न्ह्याको तिन्हुसानं व क्वे क्वे जक लाओन । अन भिंगु
पाके जुगु अंगुर सया चोंगु ख तर व अंगुर वया निति
अन सया चोंगु मखुत । व अंगुर काएत बेला छाए
सिति छोये छाय् धासा व अंगुर पाउसे चोंगु जुइ धका
थमनं अंगुर न्ह्यादय्के मफुगु खना वं धाल ।
थमनं काय मफइथें चोंगु बा थत मदइथें चोंगु व
वस्तुइत मनुष्यतसें थपित मागु मखु धका धाएयो ।

सुकुभटु व याई अर्थात् इमुँ

जेट् महिनाया छन्हु तानोगु दिने छम्ह इमु यचुगु
खुसि ल छघुटु तो वंम्ह संजोगं कुटुवन । खुसि वइत
चुइका यंकल । सतिले चोंगु सिमाचाए जुना चोंम्ह
छम्ह सुकुभटु व इमु कुटु वंगु खन । व सुकुभटु खुसी
सिमाह छह कुटुका बिल । व इमु व हले पेपुना
आखिरे ज्यू बचे याना खुसी सिथे थेंक वल । थो जुयाँ
तन्हु मरुबले छम्ह सिकारि व हे सुकुभटुइत केका
स्याएत ताके यात । उगु बखते हे लाका व इमुनं व
मनुया ग्वालि न्याना बिल । वं न्यागुलि व मनु झस्के
जुल उकि वयागु ताक् स्यंका बिल । व सुकुभटु ज्यू
बचे याना बोया वन ।

थनं म्वाना चो अथेतुं मेपित नं म्वाना चोंके ब्यू ।

गदाहा व चिकिधिम्ह खिचा

गुगुं काले छम्ह मनुया चिकि धिम्ह खिचा छम्ह
लहिना तल । वं व खिचाइत असंख्ये यो व खिचाइत
थगु भुइ हे नकी थगु मुले हे फेतुका तइ । व हे मनुया
गदाहा छम्ह नं लहिना तगु दु । व गदाहा नं न्हिछित
सिलहेगु ज्या याइ । हाकनं ब्रह्मनि जुल धाएव घटे वना
रह्यो वनेमा गपाचो दुःखी जि चछि चछि न्हिछी न्हिछी
ज्या याएमा । व चिकिधिम्ह खिचाया धासा याउँक
जिगदी बितेयाना चोना । व खिचां मालिकइत
ख्यायाना लेताकु थें जि नं ख्यायाना लेएताएका जिपाखे
स्वोके फुसा मालिकं जितनं व खिचाइतथें हे येई धका
व गदाहाँ मतीतल थोहे मती लुइका व तवेलालं बेना
मालिकम्ह चोना चोंगु कोठाए वन व गदाहा मालिकम्ह
सियागु खा फेत तिन्हल वनंलि वया न्हेपने वना तसकं
हाल तर आ व गदाहाँ थो वेसोहवत् यायगु ख्या ठठा
याना थमनं मयागु ज्या यागुलि बुइ चोंपि मनुस्य तसें

ख गदाहा वें चाल धका ठानेयाना कठी नो जोन वया
 वइत दाया पि ख्याना छोत ।

छुँत भउ व गँ

गुगुं काले छुँ छुत भउ छम्ह खना सदां थपाचो
भय काए मालकी वं अमित स्याना नइ धया ग्याना
चान्हे नं न्हिने नं चिलेगु हे अमि साहस मवल थुगु
जागु अवस्थां अपि नेमखना हे सीन धका अमिसं मती
तल ॥ अकिया निति अपि फुक छथाए मुना आ झिसं
छु यासा जि धका छल् फल् याएत अपि फुक थुगु
हिसावं आपा संका कया चोनाचोंबले “जि भिंगु
तज्विज् छगु लुइके धुन छुधासा व भउया ककुते गँ
छग घाना बिगु अले वं पलाछित धाएव गँ सदय व
झिथाए थिक व मव सीके जीइ” धका छम्ह वे
अदबिम्ह ल्याम्होम्ह, छुँ धाल ठो भिंगु खं छुँ आसा
बिल । छुँत खुसी जुया तितिमिति न्हुल आतले सुमुक
चोना चोम्ह छम्ह बुढाम्ह गंभिरम्ह छुँ दन “गुखिचाइत
न्हेप जोना तेगुव छमीसं झँगया न्हिप्पने लस्सा लगे
यानाबिगु धागु जिनेने धुनो, तर झिसं भउइत गँ
धाकेत छुयाए” धका व गंभीरम्ह छुँ धाल ।

थत आपत् परेजुइबले न्ह्याथेहे भिंगु तजाविज्
 जुसानं ठमनं याएमफइगु तजविज् सोचे यानागुज्या
 लगे मजू” याएहे फइगु जुसा जक ज्यालगे जूल धका
 सीकी ।

न्हिप्यं चबुका चोम्ह फ़याकाधों

छुँ चिकि धिपि खाचात खुवंबले छम्ह फ़याका धों
खोरे केन व खोरं बल्लं प्याहा वल तर न्हिप्यं छपु
चबुत । व ठइस्त मित्र व धुवर्ग लिसें ज्याखँ याना
जुबले व खनेव सकलें न्ह्योगुलि वं ठगु न्हिप्यं मरुगुली
आपा हानी जुल धका मतीतल । हिनप्यं चबुवलेतु हे
ठगु ज्यू नापं वंगु जुसा वरु ज्यूगू ख धखा वया मने
वन । तर ज्यूक्कोनं सुधारे यायेगु मतीतया वं ठ जाति
दकोसीत छगु थासे खँ छगू न्यंकेत वाधका सतल ।
“जिं स्वेला छिकपिं फुकस्यागु न्हिप्यों त्वाल्हाना छोसा
बहुत फाइदा जुइ थें च्वों । जि न्हिप्यं मरु गुलिं गपाचो
जित उखेर थुखेर जुइत सुबिस्ता जु” थो ख छिकपिसं
अनुभव मयाकं सीमखु । झीत न्हिप्यं छू ज्या चले जू ।
सिकारी खिया तसें झीत लिउ वईबले झी झाले लं
प्वाले द्वाहा वने बले थुकिं झीत लें पनेयो । हाकनं
थोहे झीगु न्हिप्यंया निंति हे मनुष्यतसें झीत सिकार

याईगु ख । अले हाकनं शिसं न्ह्याक्वो बचेयाना जुसानं
 थो न्हिप्यं खोरे काण्यो “धका वं सकस्यीया न्ह्योने
 नेंका बिल । छं हाकनं छुं जुक्ति याना थगु न्हिप्यं
 दएका काए ज्यूगु उपाय दुगु जुसा छं जिमिगु न्हिप्यं
 मदका छवेगुलि थुलि फिक्कि याइ मखु थें जींस्वेला
 च्वो” धका खँताम्ह छम पक्काम्ह बुढाम्ह फ्याका
 धोलं खिसस न्हिला धाल ।

स्यंपिसं सेंकेतहे स्वेयो । शित कएका धागु खें उल्टा
 नका छवेगु ख्या मजागु ख ।

गुँइ भालु

निम्ह मनुत तन्हंगु गुई लं वनेमाल । अपि मध्ये
छम्ह सिनं “झिसं जंगल यापि जं तुत नाप लात
धासा जिं छंत मदत् बी छं नं जीत बीमा” धका
धाल । अथे मयास्यं ज्यूला धका वया पासां धाया अपि
वन । अपि तापाका मवं बले तु छम्ह भालु गुइलं
पिबाँ वल । लव न्हापलाका वं वईत वं वईत मदत बी
मा धका धाम्ह मनु ला थ पासा ईत छुंहे मधास्ये
स्वाराक् संका सीमा गया वन । वयां पासा म्हिसे
गथे याना थगु ज्यू बचेयाए धईगु मसीया व थासुपाया
गोतुल । थगु सास फिना सुमुका सी छुना चोन । व
तह्लिम्ह जंतु व थीक वया वईत वया ठुना नानातोने ।
व भालुं वईत सीम्ह ठाने याना वईत छुं मयासे ल्याहा
वन । भालु वना निर्भय जुई धुंकाली व पासाम्ह सिमां
क्वाहा वल । “व भालुं वयागु ठुना छंगु न्हेपने लाक
तबले वं छंत छु धाल” धका वसिमां क्वाहा वम्हिसें

ज्हेला थगु काथर पना व बेईमानी तंका छवेत नेन ।
 “व सिमा च्वे चोंम्ह वद्मास्, म्ह मनु खना होस्, या
 लीपा वर्ईत गुबले सं बिस्वास, याए मते” धाल धका
 वया पासां वयान नेंकल । थत परे मजु बलेतु हे
 थपासा पित मदत्, बिया ज्यां क्यो ।

चि कु कुबीका हम्ह गदाहा

छम्ह मनु चि छकु न्याना थम्ह गदाहा याके
कुबीका छेपाखे ख्याना वया च्वन । अपिं छगु खुसी
थें बले गदाहा खुसी दथुई कुटुवन । गदाहायाके
चोंगु चि फुक नाला वन । अकिं व गदाहा कुकुबिई
म्वाएक आन्नदं छें वन । कन्हे खुनुं हाकनं चि न्याएत
वं गदाहा ख्याना वन । वं व गदाहाईत हाकनं चि
कोबुईकल । व गदाहा वहे खुसी थेने व न्हाप कुटु वं
गु थासे हे हाकनं न्हापई थें तु चिनालावनेव याउ
क वने दई धका कुटु वं थें चोक ग्वारा तुल । अले
चिफुक नायावन । तर आ व गदाहा यागु चलाकि
जक सीव व मनुषं आबले वन्हाकुगु कपाए कु छकु
न्यात । व कपाए कोबुई का व गदाहा ख्याना वल
अपिं वखुसी जक थेनेव व गदाहा नं थगु न्हापायागु
चलाकी म्हेते धका लखे क्वो ब्वात । व कपाए कु
प्यात । व कपाए न्हापाया वे आझिदुगं इयातुका वईत
कोबुई का यंकल ।

छको ठगेयासा ठगेयाम्ह सीत लज्या ख । निको
ठगेयासा ठगे याका च्वोंम्ह सीत हे लज्या धायेमा ।

छम्ह मनु वया काण व गदाहा

छम्ह मनु गदाहा छम्ह बजार लगे जुइथाए मी
धका थकाएं व थमनं व गदाहा ख्याना यंकल । अपि
तापाका मवंबले छग तुथ्या थाए थेन । “सो थो निम्ह
मनु गपाचो मुख धाए, थपिनिम्ह गदाहाइत मगस्ये
सुमुक सुबिस्तां न्याएका थपिवया ल्यूल्यू दुःख सिया
न्यासे वना चोन” धका अन तुथि चोना चोंपि
मिसातसें धाल । थो खँ व मनु ताएव थ काएइत व
गदाहा गेका येंकल । अपि छ पाउ ति मवंनिबले
अमिसं तहंगु मामला छल्फल् गभीरं याना चोंपि
बुढापि मनु छवठां मुना चोंथाए थेन । काएम्ह गया
बउम्ह न्यासे वग जक खने व “आ थउकन्हे ल्याम्हो
पि सं बुढा पित्त बिचा संचा मया, स्वो व बदमासम्ह
गदाहा गयावल बुढाम्मसित थ क्वे क्वे न्याएका हल ।
क्वाहा वा छं वउ यात गेका लाहा तुति त्यानुगु
भतीचा लंके ब्यू” धका वमनु मुना च्वोंपि मध्ये छम्ह

बुढाम्हसि धाल । अकीं मचाम्ह क्वाहा वया बउम्ह
 गया भतिचा वं बले अमिसं स्वोम्ह थ मचत पाछाया
 वई च्वोंपि मिसत नापलात । “छाए, अे अलसी बुढा
 आपाचो गंसीम्ह क्यातुम्ह पलाहे लीलाके मफुम्ह
 न्याएका थ सुबिस्तां वने, भतिचा लज्या चामुवाल”
 धका व छम्ह मिसां व मनुईत धाल । थुलि धागु
 ताएवं व बुढा म्हसीं थकाएनं गेका निम्हं गया व वं
 गां छगु थेनि थे चोन । उगु थाए छम्ह बेपारि थें
 चोम्ह ल्याम्हो ममनुं अमिके व गदाहा अमिम्ह हे खला
 धकानेन । ख थो गदाहा जिमिम्ह हे ख धका व वउ म्हसें
 धाल । छपिं निम्ह निम्ह गया आमथे गदाहाईत दुःख
 बिया हगु स्वे वलेला सुनानं आम गदाहा छमिम्ह
 धका धाईमखु । छाए जिं स्वे बलेला आमनं छमीत
 कुबिया यंके सिवे आम गदाहा बजारे मीयंके गुजुसा
 छपिं निम्हस्येंजक वईत कुबिया यंकेमा धका व नाप
 लाम्ह मनुं धाल । व बुढाम्ह मनुं ज्यूका वि झिसं यत्न
 याना स्वेका धका अपिं गदाहाया म्हं क्वाहा वल ।
 अमिसं व गदाहा ईत गोतुईका नपथे तुतितु पेपुंका चित

अले व नप निखेर निहम्सें कोबुया व वं छगु तें थेन ।
 थो गदाहा कोबुया हगु अनौठा तमासा थें चोन ।
 थोन्हेले मालिगु तमासा स्वेत मचत मिसा मचत बठां
 जुया मुना ब्वां ब्वां लाएबुया गीजे यावन । अमिसं
 लाए बुगुलिं गदाहा ग्याना संबले वईत चिनातगु खिप
 चबुना ब गदाहा खुसी कुटुवना वगदाहा लुकुं बिना
 सित । व बुढाम्ह मनु सुमुक छें ल्याहा वन ।
 क्षिसं फुक सीत खुसीयाना चित्त बुझे या धका जुसा
 सुईतं हे खुसीयाना चित्त बुझे याफई मखु धका व
 बुधा म्हसिया मने वन ।

गुँखिचा व सारस्

छम्ह गुखिचाया ला नबले क्वें छको कठुई थात ।
वइत व कोचं साह्लि दुःख बिल । वं स्या सहयाए
मफया व क्वें लिकया बीउम्ह पशु जुसां पछीइत जुसानं
आपा दां बी धका नापालाकोसित नेंकल । अंते छम्ह
सारसं थो दां बि धागु नेना वइथा वल । वं थगु
ताहाकगु त्वा वया कठुप्वाले दुछोया वक्वे लिकया बिल
उलि धुँकालि जित दस्तुरि बीइ धयागु दां ब्यू धका व
सारसं फोन । गुखिचाया त्वाथे लाए धुँकुगु छचों छुं
मजुइक लीकाए धुँकानं दस्तुरि फोनिम्ह गपाचो
अभागीम्ह थो जीव् धका वइत गुखिचां ख्याना छोट ।
बिरामि संकष्ट जुया चोनि बले सुनानं छुं बीइ
धायु तर बिरामी संकष्ट छुटे जुइव अमिसँ बिइ मखु ।

गुँ खिचा व छें लहिनातम्ह खिचा

गंसि जुया क्वें व छेंगु जक बाकि जुया चोम्ह छम्ह
बिचारा म्ह गुँ खिचां संजोगं छम्ह ल्होम्ह छें लहिना
तम्ह खिचा छम्ह नाप लात “अए पासा थो गथे जुल,
छ थापाचो ल्होना पीचुसे चों जि धासा चा न्हि मधासें
नेगु माले त गुँगुं हिउ जुये । जि सदां नेमखना सिइ
थें चों” धका व गुँ खिचां व सुयां छें लहिना तम्ह
खिचाइत धाल । “जि याना थें याना जुसा छ नं जिथें
रिष्ट पुष्ट जुया चोनि । जि मालिकया छें खुँ खुया थम-
यंकु धका जि बिचा याना चोने मा छं नं अथे हे याना
जिदगि बितेयाए योसा सोनु” धका व खिचां धाल
“खुसीसाथ याए छाए मयाए धका व गुँ खिचां धाल,
अपि निम्ह नापनापं वया चोबले व गुँ खिचां खिचायां
ककुते छुं दाग खन । वं दाग खनेव वं गुँ खिचां व
खिचायाके व छु धका नेन । अकिं अपि निम्हस्या क्वे
चोंगू खँ जुल, “व सिख यागू खों जुइ का” धका व

खिचां गुँ खिचाइत धाल, “सिख, आसा छु छं योबले
 व येथाए हिला जुइ मरुला” धका व गुँचिखां वइके
 नेन, “छाए धंदा कया, छं मस्यूला, जि बांलाक धासा
 यथाए जुइ मरु, छाए धासा जित भतिचा ग्यानापुम्ह
 पशु धका अमिसं ठानेयाना तगूलिं न्हिने जित चिना
 तई चान्हे जित तोता तई, छें चोकोसिनं जित यो,
 अमि भुइ नया बाकिगू कोचा काचा नं जित नकु; वा,
 छ छ्छाए दुःख ताय, धका व छें लहिना तम्ह खिचां
 वइत धाल ।

“आहा छित भागियाए, छिगू मनं यया चोंगू जि
 वन् छि येयां तुं चोने माल, जिगूल्या निंति जा जि
 मल्होसा नं जि सुयां अधिनेला मखु” धका व गुँ खिचां
 धाल ।

सिख धइगू लुँयागू जुसानं सुयां यइमखु । छाए
 धासा स्वाधिन् जुया चोनेगू हे तहं ख ।

भारत झंग व वया मचत

छम्ह भारत झंगया छगू बालि बुया चोंगू बुई थगू
स्वों दएका मचात थोका तइतल । छन्हु निम्ह मनु
वया व छो पिना तयागु लए जिलला धका स्वो वल ।
आला थो छो पाके जुल, झी पासापित थो लएत मदत्
काएत सतान्ही धका बउम्हसि काएम्हसित धाल ।
मांम्ह झंग छे वेव मचातसें तसकं ग्याना व मनुष्य ते
जूगु खँ कन । “अमिसं पासापिके भर कातले झी
ग्याएम्वा” धका व मांम्ह झंग वया मचातेत धाल ।
कन्हे खुन्हुँ बुइ छो लएत थ पासापि बुइ वलला धका
स्वो व बले सुं मवगु खना व बउम्हसि थथिति सता
न्हि धका थ काएम्हसित धाल । थो खँ नं मांम्ह झंगइत
मचातसें कना बिल । “गथे अमि मेपि थथिति ख,
अथेतुं अपि नं मेपिनि थथिति हे ख । अकिं थपिनिगु
ज्या तोता थथितियागु ज्या सुना नं यावने फइ मखु”
धका व मांम्ह झंग मचातेत नेंकल । छन्हु निन्हु लिपा

सअतके छोयापिं सुं मवया बउम्हसिं काएम्हसित “न्यो,
भाजु, झिसं सुयागुं भर काँए मजिल, कन्हे सुथा तेलं
झी वना हे छो लवनेनु” धका धाल ।

थो खँ मांम्ह झंगं सीव “आधासा झी चोने
मजिल, छाँए धासा मनुष्यं थगु ज्या थमनं हे याएव
थो ज्या सि धया हे वनि, धका सीकि धका” मांम्ह
झंगं मचातेत धाल ।

थमं नं यानाथें थगु ज्या बांलाका चित्त तया
सुनानं याना बी मखु, छाए धासा थगु ज्या थं मनं
खना याको सुना नं मनं खना याइ मखु । थगु ज्या थं
मनं हे याएगु भिं ख धका सीकि थ मनं याएमागु थगु
मेपिनिके मदत काया याए धका मेपिनिगु भरे गुबलेसं
चोनेमते, चोनेव लनाचोको बेलाजंक सिंति वनि ।

तारुँ नापलार्पि निम्ह दुगुत

छपु हे व्यासि लहिना व जया तअपि निम्ह
दुगुचात व्यासि तोता मेथाए वन । अपि छुँ लँ वने
धुँकालि संयोगं अपि हाकनं चिकि बालागु सिपु लाया
तगु ताएँ नापलात । व ताँ चिकि व्यागुलिं निम्ह शो
याना जुइमज्यूगु जुया चोन । छम्ह दुगु व ताँया छखेर
लाना मेम्ह दुगु मेखेर पाखे लावंगुलिं छम्हसें व ताँ
छिना वेत तुति ताँए दिकेव उखेर पाखे चोम्हसिनं नं
थ न्हापलाका छिना वेत पलाछिना वल । अपि निम्ह
न्होने हज्याना वबले, अन्ते बिचे नाप लात । उम्ह
वया उम्ह वने नं मज्यूगु थासे अपि निम्हं सेखि
लिचिला मवंसें, तिन्हुया, चोया ल्वात । अले व सिपु
तोधुला अपि लखे कुतुवना चुइका यंकल ।
गाले कुटुवंका चोनेगुया सिवे लँ तोता बिएगु
मभिगु मखु । थवंव थ ल्वाएगुया सिवे भतिचा सहयाना
मिले जुएगु ज्यू ।

निम्ह भउत

निम्ह प्वाथे पित्यापि भउतेसं गंगु कुराउनि छधि
खुयाहल । तर अपि निम्ह भउत थो खुया हयागु माल
मिले याना ई मफुगुलि ल्वात । अकिं ऐ नेजुथें याना
इना काए धका नालिस् याएत अपि वन । अमिगु ल्वापु
छिने याइम्ह पक्काम्ह माक जुया चोन । व न्याए छिने
याइम्ह बिचारि जुया चोंम्ह माकलं लाहाति तराजु
जोना कुराउनि बाकु थया निखेर तराजु भुइ तल ।
लना सोबले छखेर इयातुल, अले कोसा पाखेर चोंगु
कुराउनि निखेरं मिले याएत वं वांन्याना नल । अले व
खुवा तराजु भइ तबले मेखेर पाखे हाकनं इयातुल ।
आ हानं कोसा पाखेर खुवा वांन्याना नएत तोह दुगुलि
हाकनं वं खुवा वांन्याना नल ।

थुगु हिसाबं निखेर चोंगु बराबर नअगुलि खुवा
म्हो जुया वंगु खना, बाकिगु खुवा लित ब्यू अकिं हे
अपि संतोष् जुया वने धका अमिसं धाल । छपि संतोष्

जुया माने जुसा नं छमिसं.नालिस् याए धुँकुसिलि न्याए
संतोष् जुइ मखु; अकिं ऐने गथे जुल अथेहे याएमा
धका व माकलं धाल ।

थुलि धाए धुँका व माकलं छको छखेरयागु खुवा
वांन्याना नल हाकनं मेखेर पाखे यागु खुवा वांन्याना
नया चोन । ८

व खुवा फुईथें चोंगु खनेव “दुःख याना दी म्वाल
बाकिगु जक बिया दिस” धका दुःखताया व भउतसें
धाल । मखु मखु आमाथे हथाए चाया दी मज्यू हाकनं
गथे छपिं निम्हसेनं निसाफ् फोना अथे हे छमिगु निसाफ्
छिनेयाना बिया या निसाफं जित नं ज्याला मागु धका
वं धाल । उलि धाएधुँका बाकिगु खुवा वइगु ज्याला
धका धया लोसुया नया वं अपिं निम्ह भउतेत बिया
छोत ।

ऐनं त्याका नालिस् याना काएगुया सिवे भतिचा
नोकसान् थवं थ हे सह याएगु ज्यू; मखुसा आपा
नोकसान् जुइ धका धैगु अति थो बाखनं झीत सेनि ।

खिचा व खुँ

छन्हू ख्यूँगु चान्हे छम्ह खु सुँ मनुया छें खुइत
वल । व छें लहिनातम्ह खिचाँ व खुँवगु चाएव,
तसकं उत । खिचाँ उगु सअ ताएव व छें चोंम्ह मनु
थ देना चोनागु लासां दना सोत । वं सुँ खनं मखना
छुँ सअ नं मतया, खिचाइत मउकेत बोबिया देंतुं वन ।
उगु बखते व खुँ तसकं ग्याना साँ गलए सुचुका
चोंवन । खिचाइत सिखलं चिना तगु, हाकनं आ वं
उइगु नं तोतुगु, खना व खुँ छेंया लुखा थेंका वल ।
कोठाइगु लुखा खनेत थअके चोंगु ताचा ज्वा पिकया
ताले जुला सोत । खिचाँ थो खनेव हाकनं तअसकं
उत । अकिं व छें चोंम्ह मनुँ लासां थँ छयों पिकया
चाक छिनं सोत । तर वं सुँ मखना, सअ नं मताया,
थअ खिचा खना तं पिकाल । “क्वाहाँ हुँ, पशु, छं जि
मिखा फुति यातले हे न्हो वेके बी मखु” धका बोबिया
वं खिचाइत छखेर ख्याना छोट । अले खिचा थाए

तोता छखेर वन । व खुँ छें द्वाहा वना, काएफको माल्
ताल् खुया यंकल ।

“झीत योपिं धार्थेयापिं पासापिसं बीगु अर्ति
न्यनेमा खनं” धका व मनुष्यं, कन्हे थगु छें माल्ताल्
खुया यंकगु खनेव, धाल ।

पुखुला हरिण्

छन्हु तानो खुन्हुं छम्ह हरिण् प्यास् लगे जुया ल
तोनेत छगु पुखुली वन । पुखुली ल यचुसे चोंगुलिं
वयागु म्हया किचा लखे खनेदया चोन । जिगु छयोले
निखे पाखेरं कचा थपाचो बांलाका प्याहा वया चोगु
थो नेकुलि गपाचो बल् दु । थो नेकुथें हे जिगु मेगु अंग
मिलेजुया बांलागु जूसा जिति बांलाम्ह सुं हे दइ मखु ।
तर हाए २ जिगु तुति गपाचो चिकिपु; जित बरु थो तुति
दहे मरुसा यो, धका व हरिणं मनं मनं धाल । उगु
बखते हे लाका सिकारि खिचा छबठां लिका छम्ह मनु
व हरिणइथाए वल । व हरिणं थमं फको ब्वां वन ।
व खिजे यानागु तुतिखं वइत सिकारि खिचां व मनुषं
न्ह्याए मदेक ब्वांएत मदत् बिल । व ब्वां व वं अंते
अभाग्यां वं अपाचो बांला धका तारिफ यानागु नेकु
सिमा कचाए केन । अले सिकारि खिचातसें वइत
लीलाका ड्याना सिमाएलं कोकाल ।

फ्याकाधों व सारस्

छन्हु फ्याकाधोंल्या ख्या याएगु मती तया व
फ्याकाधोलं सारस्इत थगू छें भ्वे नकेत सअता यंकल ।
भ्वे नके तेव सुर्वा तपागु भुइ पोंका व भू न्ह्योने तएहल ।
व देमाया सी चिकि जागुलिं व सारसं थगु ताहागु त्वा
थुना व सुरुवा तोने मछिन । व फ्याकाधोलं धमाधम्
मेचं फेया फुक सुरुवा फुका बिल । “छं भ्वे मनसैं चोंगु
खना जि दुःख ताए धुनो; छाए, छं थो भ्वे मयल थें”
धका व फ्याकाधोलं वइत धाल । व सारसं व धागु खेंत
छुँ हे लिस मब्यू । व सारसं “हाकनं आ जिथाए भ्वे
वा, आ जिनके पालि धका वइत सतल । व धा खुन्हु
हे व फ्याकाधो व सारस्इथाए भ्वे वन । भ्वोजे खालि
सुरुवा सुराहि छगले थना वं न्ह्योने तयाबिल । व
सुराहिया ककु चिकि पु, हो चिकि हो जुगुलिं व सारसं
थअगु ताहाकगु त्वा दुत छोया सुरुवा मजां तोन । व
फ्याकाधोलं धासा थगु न्हास्या चोका नापं दुछ्वे मफुत ।

सुरुवाया ना आपा साइथें चोसानं मुराहिया सिथे
किनाचोंगु जक वं फे पावे जुल ।

भवे सिधएका बिदा काएगु बखते फयाकाधोलं तमं खा
ख्यूँकल । अले व सारसं छं गथे जित यात अथे हे जि
छंत यानागु ख'' धका धाल ।

थअत गथे यात कर्केत नं अथे हे याएमा ।

अकिं छंत मेपिसं गथेयाके मदु थमनं नं मेपित
अथे हे या ।

को व म्हएखा

गुगुं काले छम्ह भ्वासिम्ह कोखं थ थिति व पासा
पिं तोता, म्हएखा छुना जुइगु मतीं तल । अकिं सतिले
लहिना तपिं म्हएखातएगु हागु पपु सिना म्हएखाथें
चोकेत व थउम्हए पेपुंका तल । तर म्हएखातसें वइत
को धका सीका वइत ड्याना वया छुना तगु पपु
लिकया व उताउलोम्ह कोइत दुघा जुइक ड्यात ।
थुकिं लज्या चाया छ्यो कोछुना थ न्हापयापिं पासापिं
व थथितिपिं लिसें तुं न्हापइ थें जुइ धका व थअ
जातिया थाए ल्याहा वन । वया जाति तोता मेपिं
थाए वनिम्ह अभिमानि धका सिया “आ छ जिपिं लिसें
मिले जूम्ह ल्या मखुत” धकाधाया वइत अमिगु सत्संगे
दुमका । छं थअ पासापित तुं जक बिस्वास् याना
जूसा छं आपा चो बेइजति सहयाए मालिगु नं मखु ।
जितिसं छंत हेला याए मालि गुनं मखु” धका अमि
मध्ये छम्ह सें वइत नेंका बिल ।

गुफाँ व फ़याकाधों

छम्ह जंगलीम्ह गुफाँ थअगु धँवा सीमाए जएका
चोना चोंन, उगु बखते अन वम्ह छम्ह फ़याकाधोंलं
“वं अथे छाए याना” धका वइके न्यन । “छाएधासा
जि अथे याए मागु कारण छुं मखनाः हाकनं सिकारिनं
सिकारिखिचानं खने दुगु मखु” धका व फ़याका धोंलं
धाल । “आमथे लाख, आपत परे जूवइ बले जि
थगु हथियार जयेका चोने या सिबे मेगु ज्याएहे लगे
जुइमालि” धका व गुफाँ लिसअ बिल ।

संग्राम् याए मत्यो बले तुहे हथियार जीका तएमा

सिं कले

छम्ह मनुया अज ल्वाए योपि जुयाचोन । वं अमित
खँ तअको नेंकानं मिलेयाए मफया छुं ज्या केंसा अमित
याकनं मिलेयाए फइ धका वं सोचेयात अकिं वं थअ
काएपित सअता सिं छकले थअ न्ह्योनेहचि, धका अमित
अह्लाए यात । व सिं छकले बाँ लाका चिना वं थमचा
तएत छम्ह सित दतले तोथुले फइला स्वो धका धाल
अपि फुक सिनं सिकले तोथुलेत सोत, तर मफुत अले
सिकले फेना वं अमित सिकाए छकाए छकाए तोथुलेत
अमित लल्हाना बिल अमिसं व सिकाए अपुका तोथुला
बिल । “थथेहे, ए जि काएपि, छपि मिले जुया चोंतले
छमिसं थपिनि सत्रुतएत बुकाछोए फइ; तर मिले
मजुल धासा, छपि सेना वनि, धका सीकि धका व
बउम्हसें धाल ।

सागलए चोनाचोंम्ह खिचा

गुगुं काले छम्ह खिचा सागलए वासा इत नकेत
तइतगु धासे वना देना चोन । छम्ह वासा प्वाथे
पित्याका व घाएँ नएत वल । व ग्याना पुम्ह खिचां
तिन्हुया, तसकं उना व वासाइत घाएँ नकेहे मब्यू धिकार
एखिचा छंगुजन्म; छं थमनं नं घाएँ नलं मखु एनं
जित नके सबिसें पना चोन” धका व वासां वइत धाल ।
थो खना बुइ चोंम्ह मनुं व खिचाइत ककु जोना पितेना
छोत, वयागु दुगाम्हे कठिं दाया व खिचाइत लज्या
चाए माएक नं छोत ।

अन्न बुयाचोंगु बुँ

छम्ह बुढाम्ह मनुया बुँ छख दु । व तचोकं उसाँ
मंत । वं थ बचे मजुइगु जक खनेव थकाए पिं सोम्ह
दुपित अं तए अति नेकेगु मती तया, सतके छोट ।
“आ जिसीन, जिं छमित छगुज्या याएगु अह्लाए याना
थके । जिं छमित धन तैथकागु दु । व धन लुईकेत
बुई मालासो” उलि धाएधुं कथनं व मनु सिना वन ।
व सिना वंम्ह बउ नं अह्लाए याना थकुगु ज्या याएत
बुई मिहनत याना माला स्वेमा निधका अमि मती
दुःख ताल । अंते छें दुगु दां फुनालि बउ म्हसें बुइ दां
हे थुना थकल जुई, धका दांमाला स्वेत चा पाएँ छपाएँ
दतले पाला पुइका सोत । अंते छुं लुइके मफया बुँ
पालेगु तोता विल । “व बुढाम्ह मनुं ज्ञीत छुं मरु गु
बस्तु माएके त थए छाए धया थकल” धका छम्ह
काएम्ह सिं धाल । मेम्ह काएम्हसि “आ ज्ञीसं थुलि
मछि मिहनत याए धुन धासिं लि थुकि छो होला छवे

नु” धका धाल । थो भिंगु खँहे ख धका सकलें माने
 जुया अमिसं पुसा होल । छो पाके जुइगु बखते लाका
 पाके जुल । न्हाप बुढाम्ह मनु या पालाए सिवाये आपा
 छो दत । आ व ल्याम्हो पिं काए पिसं व सिना वंम्ह
 बउयागु अर्गि या माने थुइका काल । थो अन्न आपा
 पैदा जुइगु हे वं धन धाया थकुगु ख; जिमित अल
 सिमजुसैं हिचोति हाएका कमाए याना थन धइगु वयागु
 मतलब खनं धका व काए पिसं बाँलाका सीका काल ।
 छं न्ह्यागु जुसानं मलूतले मालासो, छंगु मिंहिननं सिति
 चनि मखु ।

मनु, सल व गदाहा

गुगुं काले छम्ह मनु थम्ह गदाहा छम्ह व सल
छम्ह ख्याना थ न्यासे वना चोन थ अगु माल ताल
व गदाहा याके कुबीका यंकाचोन । गदाहा याकु आपा
इयातुया “सलइत छुं माल ताल छं कुबीया मब्यूसा
जि जा सीन” धका व गदाहां धाल । “तर छुं भतिचा
कुबीया ब्यूसा जि बलं तलं छें थेक वने” धका वं
धाल । व सलं वइगु खें त वास्ताहे मतसें “नु” धका
बो बिल । अंते व कु कुबि मफया व कुं ल्हाना व गदाहा
सित । व गदाहा जक सिगु खनेव व मनुं व माल ताल फुक
व सल ईत कुबीकल व सिम्ह गदाहा नं वइत कुबीका
यंकल ।

हेथिन्याम्ह सें नं थअगु जँ त मधु तले जक सह-
याना चोते फइ ।

गिध कोत व भउ

छमा तअमागु पुलांगु कोसिमाए छम्ह तह्लिम्ह
गिध्ध चोना चोन व गिध्धया लुसि नं मंत, बुढा जूगु
लिं वं मिखां मंखन वं वहे सिमाए चोपिं कोया मचात
बिचा याना चोना चोन वको या मांबौ पिसं थपिनि
नसा मातले थ मचायात बिचायाना चोंगुलिं व गिद्ध
इत थपिनिगु नेगु बस्तुइलं लिकया छुं न्हि न्हि नेगु
बियातल । छन्हु “ताहा न्हेप” नांजुया चोंम्ह भउ छम्ह
सिनं व कोया मचात नयत वल । वइत खनेव य
कोया मचात तसकं ग्याना हाल अन चोंम्ह गिद्ध व
सअ ताएव “अनसुवल,” धका नेन ‘जि भउख’ थका
ब ताहा न्हं पं धाल । हा भउते ला नएयो थन धासा
कोया मचान चोना चोंगुदु— जिं ख फुक सिया अकिया
निनिं याकनं थनलं हू, मखुसा जिं छंन स्यानाबि” धका
व गिद्ध धाल । अथे मखु, आ जिला तोते धुन उकिं
बुइ चोनापिं फुक पशुतसें ल फसे वोयाजुइपिं झंगतसें ।

(जिभिं धकासिया) जित यो । जित थन चोने बिया
 दिस छाएधासा छि बुढा नं ख बुद्धिवान् नं ख अकिं
 जित आपा सेना दी फु” धका व भउँ धाल । थए व
 गिद्धइत हेकुगुलिं व चलाकम्ह भउयाके व गिद्धं बिश्वास
 तया वइत व सिमा ब्हांगले चोने बिल । न्हि न्हि व
 उभलं सुं कोया मचात नया बाकीगु क्वें जुको व गिद्ध
 चोगु पुलांगु कोसीमाया प्वाले यंका तया थकल व को
 या मचात स्यागु व गिद्धेत पा याकेत । न्हि न्हि थमचा
 त मदया वंगु खना अन चोंपिं कोत आपा दुखताल ।
 अमिसं क्वें जुको ब मिमा प्याले खनेव अमिसं व
 गिद्धइतहे पायात । अले अपिं फुकसिनं व विचारा
 बुढाम्ह गिद्धइत ड्याना स्याना बिल ।

“सत्रुया सिवे मिथ्याम्ह पासा गपाचो मभिं
 धका” धाया व गिद्ध सिना वन ।

बोहहें व लुँयागु खें

न्हाप सत्य जुगे छम्ह मनु व वया कलाया न्हि छग
लुँ यागु खें छइम्त बोहें लहिना तइतल । तर अमिसं
सुथां निसें बहनि त अर्थात न्हिछि या छग जक लुँयागु
खें छइगु आपा बिलंब लगेगू धका मतीतया व बोहहें-
याके छकोलं हे दको लुँयागु खें काए धइगु इच्छा
यात । अकिं अमिसं व बोहहेंयात स्यात । जा, अमिसं
स्याना सो बले व बोहहेंनं मेपि फुक बोहथें हे जक
चोंगु खना स्याना गुलि अपि आपा पछताए जुल ।
“गुम्ह सिया आपा दया चोनि वयाहे झन आपा दएभ
गु मन वने यो खनं” धका दुःख ताया व मिजं म्हिसें
थकाम्ह सित धाल । “आम खं धाथेन ख अकिं हे ख
दुगु भति भति नापं फुक मदएका चोने मालीगु”
धका कलाम्हिसें नेकल ।

सल व गुफा

गुबले न्हापइगु काले छम्ह सल ल तोनेत पुखुली
वन । अन व सलं गुफा छम्ह पुखुसिथे चोंगु भेते चोना
पुखुलि चोंगु ल बुलुका चोंगु खन । सल हीं २ हाला
गुंफा घों २ हाला ल्वाएत अपि तयार जुल । सल व
गुफा इगु धवा खना मग्यागु जुसा अपि निम्ह ल्वाहे
ल्वाइगु ख । अंते व सलं छम्ह मनुयागु ग्वाहार फोंवन ।
व मनुष्यं कल्यान् दएका व सलेत नका, धनुष् जोना,
व सल गया, अपि निम्ह वन । थअके मनुगएका थअ
थाए व सल वगु खना, ग्याना, व गुंफा बिसे वन । व
सलं वइत लिलाकल, अले व मनुं वइत सीका कएका
बिल । आ ग्याएमागु कारण् छुं दुगु मखुत, छाए धासा
व सलया सत्रु साधन् जुइ धुंकल । अकिं व सलं
न्हापइथेतुं स्वाधीनं व स्वछंदं जुइगु मती तल । “जि
स्वाधीन् जुया जुइत कल्याण् लीकया ब्यू धका व सलं
मनुष्यं इके बिंति यात । “अँह, अथे मज्यू, आ जिं छ

जित ज्यालगे जूगु सी धुन, आ जिं गएत छंत तैतए”,
धका व मनुष्यें व सलइत धाल ।

थअ सत्रु साधेगाए माल धका थ कक्का सदां च्यो
जुइगु ज्या याए मज्यू; बरु थअ मिलेजुपिं जातिइगु छुं
कसुर सहयाना जुसानं मिले जुया चोनेगु असल् ख ।
छाय धासा झिसं चिकिधंगु इख् फेरैयाए धका उपाय
माला गुलिं वहे उपायें थ कक्का अधिने चोने मालेव
थगु जन्म बेथं जुल धका सीकि ।

सांगत्रलर हरिण्

सिकारि खिचात छबठानं हरिण छम्हसित लिना
गुं पिख्याना हल । व हरिण् ग्याना सतिले चोंगु बुइ
चोंगु छे ब्वां वना, वासा तैतगु गोठे सु दोके सुचुका
चोंवन । “छाए छ थथिन्यागु थासे वया, थन छ निसंदेह
काल् नाप ला । चोनि” धका वासां वइत धाल ।
“ए, छं जित भतिचा जक सुचुका चोंन त भर ब्यूसा,
जि याकनं थन लं वने” धका व हरिणं वइत धाल ।
ख्यूँया वल अले बुँइ चोंपि मनुष्यत द्वाहा प्याहा जुल,
तर अमिसं व हरिणइत खंके मफु । अकिं आला तोता
वने जिइन धका वं मती तलं । “आसे, भतिचा लँना
चो, थो बुँ थुवा वइ तुनि, व थन वल धासानं छंगु
ज्यान्या निंति जि थो सु लिकाएके बी मखु” धका व
वासां धाल । व वासां थए धाया चोंबले लाका व मनु
वया गोठे सोवबले वं हरिण् इत खना, वइत लाना
यंकल ।

अस्थिर बुद्धि पितं हे आपा फाइदा जुइ । हाकनं
 थमनं विचार यानार्थे थ ज्यायाकेत तयातयापिसं बिचार
 याना ज्या याइ मखु । सुइतं फाइदा मजुइगु ज्या दइहे
 मखु ।

दुगु व तुथि चोम्ह फ्याकाधों

छम्ह आपा मभिम्ह फ्याकाधों तअजागु तुथि क्वे
कुटुवन उगु बखतेहे लाका प्यासु लगे जूम्ह छम्ह दुगु
अनर्थेक वल “लसागु खला धका व फ्याकाधों लं वइके
नेन” लसागुया खँला, थो तुथियागु ल असंख्य भिगुख ।
जि तावेजाल तोना चोनागु मखुसा तोना स्वोवा”
धका व फ्याकाधोलं धाल थुलि नेनेव व दुगु दुने क्वो
ब्बां वन । व फ्याका धोलं व दुगुया नेकुलि च्वाक
पलातया तुथिच्चे तिन्हुया तिन्हुया वन “छंके चाक
ग्वाँएं दकोति बुद्धि दुगुजुसा छतिन्हुइ न्हापलाका
बिचार यानानीं स्वोईगु ख” गका व फ्याका धोलं
धाल “धार्थेनं ख, जिके आ लिपा तिनीं बिचार वल ।
जि छँत जिगु छयों मछ्याके बीत कठिडेबी थें जुल
धका व बिचारा दुगू छों थकया धाल ।

तँगु पाँ

गुगुं काले छम्ह गुंसुवा सुसिसिथे बुया चोंगु सिमा
छमा पा वन । संयोग वयागु पा सुसि कुटुवद । थअगु
पाँ मरुगुलि दुख ताया व गबिम्ह मनु फेतुना खोया
चोन । छम्ह देवं व दुःखँ खोगु सहयाए मफया वर्इत
मदतं ब्यू वल । ब देवं व मनुईगु खँ नेने धुंका व
खुसि लुकुं बिना लुं यागु पा हयाबिल । व मनुष्णं व
पां थगु मखु कर्कि वं काए मखु धका धाल । हाकनं
व देवं लखे लुकुं बिना वह यागु पां कया बिल । एनं
व मनुं थगुमखु धका व पाँ मका । अर्कि वदेवं हाकनं
छको लखे लुकुं बिना वयागु कुटु वंगू हपो कयाहा बिल
व बिचा राम्ह मनुं पांल एताया काल देवं व मनु सो
झो व ईमान्दार जुगु खना खुसि जुया व लुंयागु व
वहयागु पां नं व मनुईत बिया छोट । व मनु थगु
भाग्य गना लए ताया छें लहाहाबन । वया पासा छम्ह
सित वं थो खंकन थो वया पासा ईमान्दार मखुम्ह

जुया चोन वया थेंहे याना धनि जुई धका मती तया व
 पासाम्ह नं अन वना सिमा पावना थथेहे थढनं थगु पां
 कुटुका खोया चोन । अले न्हापाईथें तुं द्यो वया वर्इत
 मदत याएत बिज्यात । देवं लुं यागु पां थत हया केने
 व व ईमान्दर मखुम्ह मनुं फस् खं ल्हाना व पां वयागु
 तंगुइ ख धका धाल । थो फस्खँ ल्हागुलिं द्यो तंचा
 या व मनुईत वर्इगु कुतु वंगु पां नापं कया मविसें लित
 छोया हल । अकिं ईमान्दार जुम्ह मनुहे सुखि धका
 सीकि ।

फ्याकाधों व को

छम्ह को गंगु खुखा छधि त्वाथे तया सिमा कचाए
जुना चोन । छम्ह पक्काम्ह बुढाम्ह फ्याका धोंलं वईके
चोंगु कुराउनि खन । “छ कया बांलाम्ह झंग ख !
छंगु मिखा गपाचो थि, छंगु पपु गपाचो प्वाला २
थि छंगु ज्यू फुक गपाचो चट्ट छाट परे जुया चों ।
आहा झंगया सअ छतामरु” धका व क्वे चोना चोम्ह
फ्याका धोंलं धाल । व बिचराम्ह को थअत प्रसंसा
यागु खना खुसि ताया तसकं हाल । हालेव कुराउनी
बें कुटुवन । व फ्याका धोंलं व कुराउनि काल । “जि
व को बांलागुया बयान याना; बां लागु खं ल्हानागुलि
जिन छुं मू मतु हाकनं फस् खँ बांला ल्हाइ पिनित
नं मनुष्या नुगलं सीका काए मफुगनं । जि वयागु बुद्धि
मानं आपा खँ ल्हाइ मखु । उताउलो उपो जुइमते
मखुसा छं तहानि जुइ सो” धका अति बिया व फ्याका
धो सुक वन ।

फाँ, वासा, सा, खिचा व फई

छन्ह छम्ह फा, छम्ह वासा, छम्ह सा, छम्ह खिचा
व छम्ह फइ सु तइतगु चुके फुकं नापलात । “पशुतेएके
ज्या काएया निंति जक लहिना तपि पशुत तहं धाए
मज्यू बरु गुम्ह पशु खालि अथें वहे पशुया निंति जक
लहिना नकातल वहे दको पशु मध्ये तहं धाएमा”
धका फां मेपि फुक पशुतएत नेंका बिल । “छपि मध्ये
सुनं थो खें जिथें अभिमान् याएफु” धका व फां अमित
धाल । “छंत बाँलाका नका सलच्यो लँ छंत बिचा
याका पिचुका थिका बोबोस्याका सफा याना तअसानं
छंके ज्या काएमा गुलि थोयागु ख । छंत सुथ तेलं
सिखलं चिना कुदुगु गाडाए घाना बान्हित साएकिगु जि
खहे खना, अले हाकनं घउति लिपा ख्यू मजुतले छंत
ज्या याका तई धका वं न्हापलाका” सलइत धाल
“हाकनं थो हे ख जि वासाइत नं धाएफु, तर वइत
उलि बिचा नं मया भिगु नं मनकु” धका वं धाल ।

अले व फां साइत धाल “सु व अन्न व आपा नएयोम्ह
छ ख, छंगु दुर्या निति छंत ज्यालगे जु धका बिचा
याना तल । न्हिछिया निको छंके दुर न्ह्यानाकाइ
छं म्ह मचात जुया चोपि बाछा चातए दुर तोनेगु हक्
दएमागु लि, छं के दुर न्ह्याएतेव अन थन मसी का
अमित यंका तई” । “हाकनं फइ इत धासा घाँए हे
मरु धाए पर्वते जएयंकी । हाकनं दएँ छको छंके तएँ
खाना काई अकि चान्हे चिकुका सीते चोना चोने मा ।
खिचाया धासा म्वाना चोतले झि चान्हे मजां न्ह्योवेके
चोने बले व न्हेलं चाएका चोने मा । संछेपं धाएधासा
छपि फुक ज्याया निति तया तपि च्योत ख” धका
वफां धाल । “जि धांसा लुमुक खोरे चोना चोनेगु ज्या
याएम्वाएक सिति नएत जि त्वाक्वे सहे दु । मालिकं
जिनला मन ला, लिभा पाना याउँक चोना चों मचों
जक बिचा यावई” धका वफां धाल । तर छुं दिन् वना
लि चिकुला थें कवल, च्वापो गात । मालिकम्ह सिया
बसंत रितु सव तले अन्न व घाँए मबुइगु जुया निति
व फसुत छुनका लहिना बचेयाना तए धइगु धंदा जुल ।

“आजिं व फुक सित गथे यांना नका तए जित ज्याएत
 खाचो मजुइपिं लिसें सि धएका छवेमाल धका व
 मालिक म्हया मती तल । सल व वासां सि धेका छवे
 मज्यू, छाए धासा अमिके ज्या काँए मा, न्ह्याको खर्च
 जू सानं अमित लहिना हे तएमा । हानं सां आ च्वापो
 गा बले आपा दुरु मब्यू सानं बसंत रितुइ मचा बुइ,
 अले न्हूबूगु घाएँ नएव सफ्रे जुयावइ; फइत पर्वते
 घाँए चोक जक बाकि जुतले म्वाना चोनि; च्वापो
 तसकं गा सानं जिं अमित गंगु घाए बिया लहिनातए,
 छाएधासा अमिगु तें मिया पोता दां पुलेमा । तर जिम्ह
 फाँ धासा छे चोको नयाबिइ, वं फाँइदा नं छुं याना
 बीमखु । वइतहे याकनं स्याना छवे माल धका धाया
 व मनुषं वफा स्याना छोट ।

फे व सुर्य

फस्या व सूर्य देया व निम्ह सिया गुम्ह बल्ला
धका ल्वापु जुल । उगु बखते हे लाका छम्ह मनु उगु
लं वला । सुनां व मनुष्ययागु गा तोका बें तएके फइ
वइत हे वल्ला धाएमा धका अमिसं थो खें दिकल ।
न्हाप लाका फसं थफको बलं फें तचोकं वेका वइगु गा तोके
त सोत । तर व मनुं थगु गा बल्लाका हिना चोन ।
एनं वफसं वइगु गा तोके मफया अले सुर्य द्योप्याहा
वया वहा लिभा थिका हल । व लिभा जति व मनु-
ष्येइके जुका बिल । अंते व व मनु तानो चाया थगु
गा तोया बें तल ।

दया तया ज्या याकेगु हे भिगु युक्ति ख ।

फइस्यागु छेंगु पुनाचोंम्ह गुखिचा

गुगु काले फइस्यागु छेंगु भुना छम्ह गुखिचा फई
गले द्वाहा वना, कुंका चोन । छुं भतिचा लिपा बुँ थुवा
द्वाहा वया फइ छम्ह स्याना नएत फइ बठाने ल्यो बले
भाग्यें वं व गुखिचा हे ल्यल । व स्याना स्वोयालि,
गुगिचा धका सीव, वं वइत ककुते खिपतं चिना सिमा
कचाए एखाया थकल । उगु लेंलं वबले खंपि मनुष्य
तसें वइके छाए फइ सिमाए एखाया धका नेन । “मखु
जि फतले ला फइस्या गु छेंगु वस्तं पुना चोम्ह जुसानं
गुखिचा हे जोना स्याना एखाया” धका खुसिजुया स्या-
याना व ममुष्य तेत नेंका छोट ।

छ थअ मखुगु खअ छुना जुए मते ।

फयाकाधों व भउ

गुगु काले छम्ह फयाका धों व छम्ह भउव छगु
खेले नाप लात । अपिं निम्ह सिया राज्काज्ए आपा
खँ छल्फल् जुल । “आ थउं कन्हे जुया चोंगु लडाई
सेना झिपाखे बुनाहे वंसानं, जिगु ज्यू बचेयाएगु जिके
दोलं दोगु युक्ति दु । तर आ सत्रुत थुगु पाखेरं वल
धासा छं छुयाए तेना” धका व भउयाके व फयाका
धोलं नेन । “जिके छगु युक्ति दु व छगु युक्ति छुं लगे
मजुल धासा जिज्यू बचेयाए फइ मखु” धका व भउं व
फयाका धों ईत धाल । उगु बखते हे लाका सिकारि
खिचा छबठां तसकं उना अमित कअवल । व भउ सिमा
गए छता सअगुलिं व सिमा गया थाहा वन ।

खने मदएका बिस्येवनगु बुद्धि मरुम्ह फयाकाधोंईत
ङ्याना सिकारि खिचातसें स्यागु अन सिमा कचाए
चोना व भउं स्वोया चोन । गुम्ह सिनं तगु ज्ञान सया
धका सेखि याई वईत हे आपत परे जुई । गुम्हसिनं
जये याएफई उम्ह म्हेते सअ धाएमा । अकिज्या लगे जुगु
बांलाका सएका तयागु तयागु छगु हे जक ग्यान जुसानं
ज्यालगे जू ।

गोंग व फ्याकाधों

छम्ह गोंग सिमां कचाए जुना हाला हल । अले
फ्याका धोलं व गोंग ईत खना वईत नए दुसा ज्यू मु
ख धका मती तल । तर व गोंग धासा क्वें बोया वेफु
सानं व फ्याका धों च्वे गया वने मफु । अकि हेका व
गोंगईत क्वोकाएत “छं खवर छगू न्योला धका” वं
नेन “छु, खवर दु धका व गोंग नेन “पशुतेव पन्छितेह
न्हापां निसें बैरिभाव जुया त्वापु जुया वगु, आ मेल
जुई धुकल” धका व फ्याका धोलं धाल । “छं आमथे
घासिलि, आमगथे आमथे जुल ख जित कं” धका व
गोंग धाल । पशुत व पन्छित छगू खेले नापलाना
आबलिं छुं काल्तक बैरिभाव तोता सकलें मिलेजुया
चोनेगु धका कोछित । आ झि चान्हेनं न्हिनेनं ग्या
ए स्वाल । गुखिचां फईया मचा स्याना नई मखुत ।
फ्याका धोलं दुगुया मचास्याई मखुत, भउलं छुंत
स्याई मखुत । खिचानं फईते उना डाई मखुत । आबलिं

सकलें याउंक चोने दर्ई जुल; अर्कि छनं क्वाहा वा छं
थों न्हुगु बन्दोवस्त नेना खुसि ताल जुई” धका व
फ्याका धोलं धाल ।

व गोंगलं आपा खं मल्हा वं ककु थएक ताहाका
हीका सतिले सुं सबुत खना छुत ।

“छं छु खना” धका व फ्याकाधोलं नेन “छाए,
जिं शिकारी खिचा छ पुचो वर्ईचोंगु खनेदु; सख्ये अर्पि
धुगुलं वया, छं धागु खवर कं वल जुई” धका व गोंगं
धाल ।

“आसा जि वने माल” धका व फ्याकाधोलं धाल ।

“झाए मते जी छिथाए क्वे बोया वे तेल, आपशुते
व पन्छि ते व मेल जुइ धुंकालि, खिचात खना ग्याना
दि म्वा” धाका व गोंगं धाल “मखु छाएधा, सा अमि से
झिम्हे छम्हसें थो खबर मस्यूनि जुइ धका व फ्याका
धोलं धाल ।

स्वर्ग कुतु वया ल्हा वसा झिसं भारत झंगतला ए
दर्ई । हाकनं छं चन्द्रमा द्योतनं जित कुरावुनि यागु
देकातगू धका धासा नं ज्यू छाए धासा स्वर्ग कुतु
वइबले वनं नएत दर्ई धका” गोंगलं फ्याकाधोइत
धाल ।

गुखिचा व फइया मचा

छन्हु तानो खुन्हुं छम्ह गूंखिचा प्याचाया पर्व च्वे
लं वयां चोंगू यचूगू ल तों वन । संयोग छम्ह फइया
मचा वया भतिचा क्वे चोना चोंगू व गूखिचां खन.
व गुखिचा वइत नएगु मतो तत । तर छुं तोह
मदएका गथे व फइया मचा स्याना नए धइगु वया
मने वन । अकिं व फइया मचाइत थमनं सत्रु धका
धाएमाल अले सत्रुइत योथे याएजी धका वं मती
तल । “खुसि सील चिलाहुं, छं आमकन चोना ल
बुलुका ब्यूगुलिं जि बुलुगु ल तोनेमाल” । धका व
गुंखिचां व फइया मचाइत धाल । ल व गुं खिचा
चों थासें लं फइया मचा चों थासें को न्ह्याना वया
चोंगुलिं “गथे जि लतोनांछि गुखीचाइथा ल बुलुइ”
धका व फइया मचां साधु जुया धाल । “जि प्वा
दंका ल तोने मधुंका छं आमथे हनेमा मानेमा मदएक
लतोनेत स्वे ज्यूला धका” व गुखिचां धाल । “जिनएगु

धा तोनेगु धा चिकिधिगुलि मांइगु दुरु तोने दुसा चा
 ल आतले तोने म्वानि, अकिं छि योथे ल तोना दिसँ
 धका अले व फइया मचां धाल “आम खँ हेथे जुसानं
 थगुने छं जित व जिमि जातिफुकसित बो ब्यूगु दु”
 धका व गुखिचां धाल । “अले जि बुहे मबूनि” धका
 व गुखिचां धाल । “छंपिं मुखपि फुकफइतए खा उथें
 उथें चों बोब्यूम्ह छला मेम्ह ला धका गथे सीके ।
 बोब्यूम्ह छ मखुसा छंमां जुइका उकि छु पागु दू, अकिं
 छंत थन लं छवे बी मखु” धका व गुखिचां धया व
 बिचा राम्ह फइया मचाइत कअ वना स्याना नल ।

दुःख बीपिं बा नास याइपिसं मखुगुहे हेथिन्यागु
 तोह लुइका दुःख बिया नास् याएफु ।

ब्यांचात व अमि जुजु

न्हाप न्हाप इगु काले ब्यांचात सकलें नाप लाना
अमित जुजु छम्ह छोयाहका धका अमिसं देके फोन ।
“सिछकु वांछोया ह्या आमहे का छमित साधुम्ह भिम्ह
जुजु धका” देवं धाल । व जुजु जुइम्ह सि कोचा लखे
वांछोया हअबले छवा प्रांग सवगुलि व खना ब्यांत
ग्यात । गुम्हं भेते बिसेवन गुम्हं घांसे बिसे वन । तावे
तलं वइत स्वेछापिं अन सुं हे मंत । लिपा अमिसं व सि
जुजु सुंक मसंसें चोना चोंगु खनेव व जुजु देना चोन
धका अमिसं पासापित धाल । सुं वया चाकछिनं
सोवल । गुम्हं वयाथाए थेंक वल । लिपा जुजुंला छम्ह
छम्ह याना वया दुगाम्हे तिन्हुया वन; अतें वइत
अमिसं हेला यात ।

अकिं अमिसं तसकं क्वाएँ क्वाएँ हाला ज्यू दुम्ह
सनेफुम्ह जुजु छोया हका धका देके फोन । देवं अले
अमित तहिम्ह न्या छम्ह छोयाहल । व नं अमिसं

स्वेबले साधु जुल । हाकनं स्वोकगू बखते अमित मन
 बल्लाम्ह जुजु छोइहका धका अमिसं बिति यात । थुगु
 बखते देवं अमित सारस् जुजु याना छोया हल । व
 सारसं न्हि न्हि व व्यांत नया छम्ह जक व्यां बाकि
 याना बिल । जिपिं मअपितुं बाँलाका चोनाचोनेगु बुद्धि
 दुगु जूसा, जिमिगु मुलुके राज्काज्या बंदोबस्त थिति
 याना ल्होनिपिं सुं मागु हे मखु । आ जिमिसं म्वाएकनं
 थपितुं मिलेजुया राज्काज्या बंदोबस्त थिति मयासें
 म्वाम्ह जुजु माला गुलिं जिमित थापाचो नाम् जुल
 धका” व बाकिम्ह व्यांनं धाल ।

हरिण, ववो व गुँखिचा

छम्ह गुखिचां छम्ह ल्होम्ह हरिणखना वयात गुथं
याना नए धइगु वया मने वन । अकिं व गुखिचा
वइथाए थीक वना वइत सन्मान् याना व हरिण लिसें
त्वाएचिन । “आहा खुसिगुदिन छं थन सु वोना हया”
धका सतिले वोया वोम्ह कों धाल । “व भिम्ह गुखिचा
ख” धका व हरिणं वइत धाल “याद या ! वइत
बिश्वास याएमते” धका व कोखं व हरिणइत धाल ।
एनं व हरिणं व कोख्यागु खें वास्ता मत, तर व गुखिचां
वइत पाकेजुगु छो बुया चोंगु बुँई जया नएत वनेनु धका
धागु खाँ व मानें जुया वनाचोन । अले अन बुँई खोर
छुना तगुलि व बिचारा हरिण्यागु तुति काका चोन
“आ भिजुल, छाए धासा व हरिण स्याना येकिबले क्वे
व बाकि जुगु नएदइ” धका व गुखिचाया मती तल ।
व को नं थ न्हापाइम्ह पासा हरिणइथा बोया वन, तर
वँ थ पासाइत छुँ मदत् बी मफु । कन्हे खुन्हु पासो

तइतम्ह मनु चुपि लाहाति जोना व हरिण् स्याएत अन
 वल । “छंगु ज्यूया माया कांसा, सुँक मसंसे सि छुना
 चो, जिं क्वा हाले तकनं दना छं फको याकनं बिसे हूँ”
 धका व कोखं वइत अति बिल । अकिं व हरिण् गोतुला
 सास फिना मिखा तिसिया तुति झलंफा चोना चोन ।
 व मनु अनवया सोबले वं व हरिण्इत सित धका चोन ।
 व हरिण्इत जालं फेना जा थ्याएत व निपला पेपला
 छखेर वन । उगु बखते हे लाका कोखं हागु सताए व
 फको नं याकनं व हरिण् ब्वांवन । उगु बखते हे लाका
 व गुखिचा भ्वे नएत सोवल । व मनु व गुखिचा खना
 तंचाया कठिं दाया स्याना बिल ।

बेइमानि गुम्हसिनं याएत स्वइ वंतु नाम् जुई ।

पति व दोहों

गुगुं काले छम्ह बिचारा पति छम्ह दोहोंया नेकुलि
जुत । जि छिगु नेकु चोकाए जिमने योंथें फेतुइ धुन;
जि चोनां छित झ्यातुसा छि धाएँव जि दनावने धका
व पति वईत धाल । “छंके बुद्धिया सिबे मिहिन्गु
बिचार दुम्ह खका; धार्थें धाए धासा छ गन चोन धका
जि सिहे मस्यू आ दनिगु बखते जि छंत लुमंके मखु”
धका व दोहोलं धाल । थुलि धया कथनं थगु छचों
संका मेचं फेया व पतित स्याना बिल ।

थगु स्वों केनिम्ह झंग मुखं धाएमा । अकिं थगु मती
तयागु खं थ सत्रुइत कने मत्यो ।

भुजिं व फाकाचा (लापाचा)

छम्ह भुजिं बहनि मुरबाइगु थलया सिथे जूवन ।
व वं मुरबा सागु तोतावने मफया ननं क्वें मुरदा नएत
वन । तर अंते झंगलाले पेपुंथें व भुजिया तुति उकि
पेपुन । “छंत आमथे हे जुइमा छं आमजागु चिकिपुगु
तुति जुम्ह मुरबाया थले गथे जोगेजुया वनेफइ धका
बिचायाना” धका सतिले सं बोया चोम्ह फाकाचां
धाल ।

भतिचा लिपा वहे फाकाचां वहे कोठाए च्याकातगु
मत खना उकिया जती बोया वन । अंते वया मिखा
बुलुया वना मतया ज्वालाएहे तिन्हुया वना सित ।
“क्या थो गथे जुल छं मी लिसें म्हेते योथें जित
नकतिनि मुरबाया सवा क्या दोंकागुल्या निति जित
व्यूम्हया थअ थुजागु बुद्धिला” धका व खंम्ह भुजिनं
धाल ।

झिसं थ पासा पिनिगु दोष् दु धका खिये; तर
झिसं झिगुतुं धासा खंके मफु ।

बुढिम्ह फ्याकाधों व वया मचा

छम्ह बुढिम्ह फ्याकाधों व वया मचा खा तैतगु
चुके द्वाहां वना फुक खाचात स्यानाबिल । मचाम्ह
फ्याकाधोंलं आहे फुक खाचात स्यानापि नया छवे
धका धाल । झी भाग्य दत एनं झिसं थअगु पुजि
छकोलं फुका छवे मत्यो; छुं लेंका तया झी नए मा
लेवन अवे” धका बुढीम्ह फ्याका धोलं धाल । “आम
खँ जित सेने म्वा, हाकनं खा पुलां जुल धाएव
साइ मखु अकिं जिजा आहे नएफको नया छवे, झिसं
थो यानागु बुई चोपिसं खन धाएव झीन अवस्य अमि
सं माला स्वइ” धका व अदष् मकाम्ह मचाम्ह फ्याका
धोलं धाल । अले व मचाम्ह फ्याकाधलं व खायाला
उलिमछि नलकी आपा नगुलिं प्वाले थें कहे घुसु
न्ह्याना वने मफया घौ निघौ लिपा व सिनावन ।
व बुढीम्ह फ्याकाधों भतिचा नया वना, लिपा
हाकनं न व बले मनुष्यतसें वइत खना स्यानाबिल ।

“हेथिन्यागु बैश यानं दोष् दु अर्थात् मचातेनं
 दोष् दु बुढा बुढि तेनं दोष् दु । अथें तुँ तुइगु भुती
 हाकुगु फुति दु, न्हिने स्या चा नँ दु; सुखया लि दुःख
 नँ दू खनि धका धमा” व बुढिम्ह फ्याकाछों सित ।

मनु व माक

पुर्वे छम्ह मनुया माक छम्ह लहिना तल । व
माकलँ वयागु नसा वा सिलाफल् लिभाले पाना तइ
बले झंगत ख्याना छोइ । छन्हु व मनु मध्याने देन ।
व माकलँ वया ख्वाले जुपि भुजि ख्याना बित व
लिक्क फेतुना च्वन । वया व मनुख्या न्हास्या चोकाए
जुत ; व माकलँ वान्ह्यय केना वइत ख्याना छोत ।
अले हाकनँ व भुजि व मनुष्या मने जूवन । खो खना
व माक तँ चाया लोंहों छग ल्हना भुजिनेत सिका
केका बिल । व तगोगु लोहोतँ तसकँ केक गुलि व
मनुया वाका तोधुल ।

त उपोम्हव विचार मरुम्ह पासा सत्रु या सि वे
मभि ।

थाकू

नेपाल प्रेस